

Rondul de noapte

Ștefan Doroftei Doimneanu

O umbră de vis mă-nțeapă cu doruri
Un val furios se îneacă la mal,
Pe stele de foc, în noapte cad storuri
Și parcă se sting într-un somn infernal.

Cobor în răgaz mă prind de secunde
Sunt liber să beau din odihnă nectar,
Un fir de nisip aleargă niciunde
Pe limba de ceas amuțită-n sertar.

Când ochii închid las gândul să plece
Depart de somn, prin varii destine,
Sunt zeu, sunt călău, sunt judele rece
Ce-alungă-n neant tot răul din bine.

Aș vrea să adorm dar nu pot trimite
Dureri sau plăceri la groapa utării,
Mă-ncarc cu iubiri din suflet pornite
Și zbor către cer cu ruga iertării.

Apoi iară urc pe trepte de vreme
În timpul rămas dintre cer și pământ,
Lanterne din verb luminează-n dileme;
Deci n-am să renunț la condei și cuvânt.

14.07.2018